

ISH AIT HAMOU

HET
MOOIS
DAT
WE
DELEN

Angèle

Celui qui a été mordu par le serpent, a peur de la corde.

— Marokkaans gezegde

ZIJ

9

HIJ

117

HIJ & ZIJ

153

WIJ

263

DEEL I

ZIJ

We hadden om zes uur afgesproken, zoals elke vrijdagavond. Ik had les tot vijf uur en nam daarna de tram. Hij kwam altijd met zijn mooie blauwe Audi. Elke week bood hij aan me op te pikken, maar dat hield ik af. Liever wilde ik de spanning opbouwen, een aanloop nemen voordat ik weer in zijn nabijheid was.

Ik nam graag de tram, kijken naar mensen, me afvragen waar iedereen naartoe gaat. Hij draaide verschrikkelijke muziek in zijn auto, dat speelde ook wel mee.

Voor ik uit de tram stapte, spoot ik nog wat extra parfum. Mijn geur moest hem bijblijven. Hij mocht me niet vergeten.

Het is de eerste keer dat ik mijn slaapkamer weer in het volle daglicht zie. Alles in deze ruimte is precies zoals ik het me herinner en toch is alles veranderd. Levenloos. Kil. Alsof hier nooit iemand werd grootgebracht, alsof hier nooit iemand heeft gehuild of gelachen. Alsof alles vergeten moest worden. Ik lig op bed en luister naar de stilte waar ik de afgelopen jaren zo naar heb verlangd. Maar nu hunker ik vooral naar geluid dat het leven normaal maakt. Alledaagse geluiden waar ik vroeger wakker mee werd. Die van dit huis mijn thuis maakten. De voetstappen van mama. Het gekletter van glazen, kopjes en borden. Warmte heeft een geluid. Je kunt het niet beschrijven maar je hoort het onmiddellijk wanneer het er niet meer is.

Als het had gekund, had ik de zon verboden ooit nog op te komen. Ze schijnt met overtuiging mijn slaapkamer binnen en herinnert me eraan dat ik bij de levenden hoor. Maar het lukt me niet om uit bed te komen. Ik draag een joggingbroek, een trui en sokken, de vroege septemberochtend zindert en toch lijkt het hier te vriezen. Ik wil uit bed komen, maar ik weet niet wat ik moet doen. Wat het vervolg is. Leven is nog nooit zo niet-vanzelfsprekend geweest. Zolang ik blijf liggen, heb ik het gevoel dat ik het leven niets verschuldigd ben. Dat ik niemand iets verschuldigd ben.

Door het gesloten raam heen hoor ik hoe het kleine parkje verderop tot leven komt. Het grasveld laat de buurt-